

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.705 van 18 september 2013
in de zaak A. 206.829/XIV-34.634**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Sarolea
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 Rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 oktober 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 88.170 van 25 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9231 van 21 november 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Irina Majumdar, die loco advocaat Sylvie Sarolea verschijnt voor de verzoekers, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 14 december 2009 België binnen en verklaren zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 februari 2012 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 maart 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 25 september 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending van de artikelen 2 en 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Richtlijn 2004/83) en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Zij zetten dit in de memorie van wederantwoord als volgt uiteen:

“(…)

Overwegende dat artikel 2 van de Kwalificatie Richtlijn en «persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt» als volgt definieert: «een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 (...)»

Overwegende dat artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn voorwaarden stelt om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

Dat dit artikel meer bepaald «ernstige schade» definieert.

Dat volgens littera c), ernstige schade kunnen bestaan uit «ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict».

Overwegende dat de Kwalificatie Richtlijn in de Belgische wetgeving toegepast werd, en dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 de definitie en voorwaarde voor de subsidiairebescherming weergeven.

Overwegende dat in zijn rechtspraak heeft het Hof van Justitie bepaald dat richtlijnen een rechtstreekse werking hebben wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn (arrest Van Duyn van 4 december 1974).

Dat richtlijnen echter slechts een rechtstreekse werking kunnen hebben na de vastgestelde termijn van omzetting (arrest Ratti van 5 april 1979);

Dat de definitie en voorwaarden die in de Kwalificatie Richtlijn gesteld zijn betreffende de subsidiaire bescherming van rechtstreekse werking zijn, aangezien zij onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn.

Toepassing in casu

Overwegende dat in het verzoekschrift de eisende partij een schending van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn inroept.

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat "voor wat betref de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen direct werking heeft in de Belgische rechtsorde".

Dat de Richtlijn ingeroepen mag worden als de nationale wetgeving de Richtlijn niet passend omzet, of als nationale wetbepalingen in strijd met de Richtlijn geïnterpreteerd worden.

Dat de Rechter de nationale wetgeving die de Richtlijn omzet overeenkomstig die Richtlijn moet toepassen.

Dat indien de wetgeving wordt toegepast in strijd met de Richtlijn, zowel de nationale wetgeving als de Richtlijn worden geschonden.

Overwegende dat Uw Raad, zo een verkeerde bewering niet mag toestaan want zij is duidelijk strijdig met fundamentele beginselen van de Europese en Belgische rechtsorden.

Vervolgens, artikelen 2 en 15 van de Kwalificatie Richtlijn, en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet werden geschonden.

Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij op deze argumenten niet antwoord en beperkt zich tot ontwikkelingen betreffende de toepassing van de Kwalificatie Richtlijn tot de feiten.

Dat verwerende partij stelt dat "verzoekers moeten wel degelijk enig verban met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist" en dat "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus wel degelijk de nood aan subsidiaire bescherming op correcte wijze onderzocht".

Dat die bewering niets te maken heeft met de rechtsreeks werking van Richtlijnen.

Dat bovendien die bewering verkeerd is, aangezien verzoekers wel verbanden met hun persoon aantonen aangezien hun afkomst en nationaliteit nooit betwist werd.

Dat hun aanwezigheid op een bepaald grondgebied mag voldoen om een "reëel risico" te lopen. Het Hof van Justitie in het arrest Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 17 februari 2009 (C-465/07) heeft gesteld dat:

«35 In die context moet het begrip „individueel" aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36 Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt". (...)»

Dat bijgevolg hun afkomst en nationaliteit het risico voldoende "reëel" kan maken aangezien zij "burgers" zijn.

Dat de beweringen van de verwerende partij verkeerd zijn

Dat verwerende partij bijgevolg op het aangevoerde middel niet passend antwoordt.”.

Beoordeling

5. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending van artikel 15 van Richtlijn 2004/83 opgeworpen waarbij zij aanvoerden dat de commissaris-generaal geen individualisatie van de vrees kan eisen. In het bestreden arrest wordt daarop vooreerst geantwoord “dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht”.

Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat dan om een verticale rechtstreekse werking die enkel geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn.

De artikelen 2 en 15 van Richtlijn 2004/83 zijn in het Belgische recht omgezet met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekers geven niet aan in welke mate die omzetting niet juist of niet volledig zou zijn gebeurd. Zij tonen dus ook niet aan dat en in welke mate de bewuste bepalingen uit die richtlijn wel directe werking zouden hebben. Het gaat niet op zich te beperken tot de algemene stelling dat die bepalingen wel rechtstreekse werking zouden hebben, temeer daar in het bestreden arrest vervolgens de argumentatie van de verzoekers als zou geen individualisatie van de vrees kunnen worden geëist, omstandig is beantwoord. De verzoekers bekritisieren deze laatste motivering niet. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekers werpen in een tweede middel de schending van artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, § 5, van Richtlijn 2004/83 en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie op. Zij zetten dit in de memorie van wederantwoord als volgt uiteen:

“(…)

Overwegende dat artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat «(...) Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. (...)»

Dat dit artikel de waarborgen van artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verzamelt. Artikel 52 §3 stelt :

«Voorzover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.»

Dat dit artikel ook van toepassing is voor de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en bijgevolg een bredere toepassingsgebied heeft dan artikel 6 EVRM dat tot nu toe tot burgerlijke en strafrechtelijke zaken door het EHRM wordt beperkt.

Dat het recht voor asylum onbetwistbaar een recht is dat door de Europese Unie gewaarborgd wordt (artikel 18 HGEU ; artikelen 77 en volgende TFUE).

Overwegende dat fundamentele rechten niet louter theoretisch maar op een concrete en doeltreffend manier beschermd moeten worden.

Dat bijgevolg de situatie in concreto moet beschouwen worden.

Dat de theoretische ontwikkelingen van de verwerende partij betreffende de vollerechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op een passende noch voldoende de gegrondheid van het middel tegenspreken.

Dat het EHRM al lang en van vaste rechtspraak beweert dat «The Convention is intended to guarantee not rights that are theoretical or illusory but rights that are practical and effective»:

«24. The Government contend that the application does enjoy access to the High Court since she is free to go before that court without the assistance of a lawyer.

The Court does not regard this possibility, of itself, as conclusive of the matter. The Convention is intended to guarantee not rights that are theoretical or illusory but rights that are practical and effective (see, mutatis mutandis, the judgment of 23 July 1968 in the "Belgian Linguistic" case, Series A no. 6, p. 31, paras. 3 in fine and 4; the above-mentioned Golder judgment, p. 18, para. 35 in fine; the Luedicke, Belkacem and Koç judgment of 28 November 1978, Series A no. 29, pp. 17- 18; para. 42; and the Marckx judgment of 13 June 1979, Series A no. 31, p. 15, para. 31). This is particularly so of the right of access to the courts in view of the prominent place held in a democratic society by the right to a fair trial (see, mutatis mutandis, the Delcourt judgment of 17 January 1970, Series A no. 11, p. 15, para. 25). It must therefore be ascertained whether Mrs. Airey's appearance before the High Court without the assistance of a lawyer would be effective, in the sense of whether she would be able to present her case properly and satisfactorily.» ((...) Airey v. Irland, 9 oct. 1979)

Dat de werkelijke situatie dient onderzocht te worden.

Overwegende dat artikel 57/7ter stelt dat : «De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan : (...) b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; (...) e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd»

Overwegende volgens artikel 4§5 van de Richtlijn Kwalificatie, als de asielzoeker aan de voorwaarden voldoet «moet» hij «geloofwaardig geacht» worden en « wordt hem het voordeel van de twijfel gegund».

Dat die verplichting op alle asielinstaties berust.

Overwegende dat verwerende partij beweert dat artikel 4 §5 van de Richtlijn omgezet werd door artikel 30 van de wet houdende diverse bepalingen van 28 april 2010 (B.S. 10 mei 2010).

Dat dit artikel artikel 57/7ter in de Vreemdelingenwet insteekte.

Dat, zoals hierboven uitgelegd, dit artikel louter verwijst naar het CGVS.

Dat desondanks de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 4 §5 moet toepassen, als asielinstantie en bovendien aangezien de volle rechtsmacht waarover hij beschikt.

Overwegende dat er geen wetbepaling in de Belgische rechtsorde die verplichting inbegrepen in artikel 4§5 ten aanzien van de RvV omzet.

Dat verwerende partij daarmee instemt.

Dat bijgevolg verzoekers duidelijk het rechtsreeks effect van de Richtlijn mogen invoeren.

Eerst onderdeel

Overwegende dat art 57/7ter en art 4§5 duidelijk maken dat het heel belangrijk is dat verzoeker documenten neerlegt om zijn aanvraag tot bescherming te staven;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de citaten, abstracten, en documenten betreffende de situatie in Ingoesjetië die de verzoekers heeft neergelegd zelfs niet bekeek. (punt 2.5)

Dat er louter wordt verwezen naar die documenten en dat er gezegd wordt dat zij minder bewijswaarde hebben dan het CEDOCA-onderzoek.

Dat verwerende partij beweert dat de informatie die door asielzoekers werden neergelegd niet bekeken werden omdat die «gedateerd» werden.

Dat integendeel het bestreden arrest stelt dat sommige informatie gedateerd waren, maar dat «inzoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie zou strijden met voormelde informatie, dient voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar».

Dat bovendien dateren meeste neergelegde informatie van 2011 en dat die van het CGVS niet meer recent waren.

Dat het RvV zelfs niet duidelijk maakt waarom die informatie als «gedateerd» moeten beschouwen worden.

Dat er duidelijk aan de informatie van de CEDOCA voorkeur wordt gegeven omdat CEDOCA als «onpartijdig en «gespecialiseerd » wordt beschouwen.

Dat CEDOCA als "onpartijdig" wordt beschouwd, terwijl CEDOCA «is de documentatie- en researchdienst van het CGVS en bestaat uit een researchteam en een bibliotheek. Cedoca ondersteunt de protection officers bij hun onderzoek van asielaanvragen.»

((...) [http://www.cgra.be/nl/over het CGVS/organisatie/organigram/cedoca/](http://www.cgra.be/nl/over_het_CGVS/organisatie/organigram/cedoca/))

Dat CEDOCA duidelijk niet als «onpartijdig» mag beschouwd worden, aangezien CEDOCA deel uitmaakt van het CGVS dat een partij aan de procedure is.

Overwegende dat partijdigheid niet alleen geschat moet worden op basis van interne werkingregels, maar ook op basis van wat schijnbaar is, wat niet tegengesproken wordt door verwerende partij.

Dat het HVRM van vaste rechtspraak betreffende onpartijdigheid (artikel 6) stelt dat een dubbel test nodig is :

«the first consists in seeking to determine the personal conviction of a particular judge in a given case and the second in ascertaining whether the judge offered guarantees sufficient to exclude any legitimate doubt in this respect (see, among other authorities, mutatis mutandis, the Gautrin and Others v. France judgment of 20 May

1998, Reports 1998-III, pp. 1030-31, § 58).» (Arrest Coeme en a. v. België, 22 juni 2000, §121).

Dat HVRM benadrukt dat «In this respect, however, even appearances may be of a certain importance. What is at stake is the confidence which the courts in a democratic society must inspire in the public and above all, as far as criminal proceedings are concerned, in the accused (see, among other authorities, the Hauschildt v. Denmark judgment of 24 May 1989, Series A no. 154, p. 21, § 48, and the Pullar v. the United Kingdom judgment of 10 June 1996, Reports 1996-III, p. 794, § 38). In deciding whether there is a legitimate reason to fear that a court lacks independence or impartiality, the standpoint of the accused is important but not decisive. What is decisive is whether this fear can be held to be objectively justified (see, mutatis mutandis, the Hauschildt judgment cited above, p. 21, § 48, and the Gautrin and Others judgment cited above, pp. 1030-31, § 58).» (Ibidem)

Dat partijdigheid duidelijk niet zomaar een kwestie is van theoretische waarborgen, en dat het zeker niet voldoende is, zoals verwerende partij het beweert, dat artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelt dat het CGVS op «onpartijdige wijze» beoordeelt.

Dat het CGVS een partij is aan de procedure voor de RvV omdat het CGVS daar zijn belangen verdedigt.

Dat het CGVS zelfs voor Uw Raad het arrest van de RvV wenst te verdedigen, omdat dit arrest de beslissing van het CGVS bevestigde.

Dat nagelaten de vraag of het CGVS «onpartijdig» is gedurende de eerste stappen van de asielprocedure (gehoor en eerste administratieve beslissing), het CGVS duidelijk niet «onpartijdig» is nadat die beslissing bestreden wordt.

Dat het CGVS die beslissing probeert te «verdedigen», zodat het CGVS niet onpartijdig meer lijkt.

Dat de informatie die door het CGVS neergelegd wordt niet meer «onpartijdig» lijkt dan de informatie die door de asielzoekers wordt neergelegd.

Dat CEDOCA «de documentatie- en researchdienst van het CGVS» dat «ondersteunt de protection officers bij hun onderzoek van asielaanvragen» is en dat CEDOCA informatie verschaft aan het CGVS om achteraf de bestreden beslissing te verdedigen, duidelijk niet «onpartijdig» lijkt.

Dat tenminste CEDOCA niet «onpartijdig» lijkt.

Dat CEDOCA informatie enkel naar voren worden gebracht om beslissingen tot weigering te steunen.

Overwegende dat op basis van die verkeerde beschouwing, alle relevante informatie en verslagen die door de verzoekende partij werden neergelegd aan de kant werden gedaan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat bijgevolg de RvV de CEDOCA-onderzoeken onbetwistbaar maakt.

Overwegende dat verzoekers bijgevolg geen enkele mogelijkheid hebben om aan te tonen hoe erg de veiligheids situatie in hun land van herkomst is.

Dat omwille van die elementen hun recht tot een eerlijke behandeling van hun zaak geschond werd (waaronder artikel 47 EHFREU), net als artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en artikel 4§5 van de Richtlijn Kwalificatie, die de asielzoekers aanmoedigen om documenten neer te leggen.

Tweede onderdeel

Overwegende dat verzoekers talrijke documenten met betrekking tot hun relaas en hun individuele situatie hebben neergelegd.

Dat de RvV stelt dat «ter terechtzitting legden verzoekers de originele stukken neer, alsook vertalingen ervan».

Dat de RvV met een gestereotypeerde motivering stelt dat die documenten «niet in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal».

Dat die twee beweringen strijdig zijn.

Dat in zover verwerende partij beweert dat de vertalingen niet «eensluidend» waren in de memorie van antwoord, dient opgemerkt te worden dat dit een verkeerde lezing van het arrest is. Verwerende partij beweert dat «In casu stelde de Raad enkel vast dat verzoekers documenten hadden neergelegd die weliswaar vergezeld gingen van een vertaling, doch zonder dat deze voor eensluidend werden verklaard (...)», waar de RvV stelt dat «deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal» (...).

Overwegende dat de RvV stelt dat «deze stukken een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen waardoor ze bewijswaarde ontberen».

Dat asielzoekers documenten moeten neerleggen om elementen van hun relaas onbetwistbaar te maken.

Dat bijgevolg talrijke documenten gesolliciteerd worden, wat op zich niets met hun bewijswaard te maken heeft.

Dat de neergelegde documenten objectieve feiten aantonen en dat hun bewijswaard nauwkeurig onderzocht moet worden.

Dat CEDOCA-informatie tevens een gesolliciteerd karakter vertonen, en dat de RvV die nochtans in overweging neemt zonder enige motivering te verschaffen om die verschillende behandeling te rechtvaardigen.

Dat het gesolliciteerd karakter op zich aan de bewijswaarde niets intrekt, zolang degene die het document heeft opgesteld geen belang heeft in de procedure.

Dat verwerende partij dit niet tegensprekt.

Overwegende dat de RvV stelt dat «een stuk, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringe dient te ondersteunen, gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval».

Dat die bewering strijdig is met de rechtsregels omtrent de analyse van asielaanvragen, namelijk artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en artikel 4 §5 van de Kwalificatie Richtlijn.

Dat volgens die bepalingen de geloofwaardigheid van bepaalde elementen van het relaas pas onderzocht wordt als «een aantal van zijn verklaringen niet aantoot met stukken of andere bewijzen».

Dat die bepalingen bindend zijn voor de asielinstanties, daar waar aan die voorwaarden wordt voldaan, de verklaringen moeten geloofwaardig geacht worden.

Dat dit niet louter een kwestie van appreciatie van de rechter is.

Dat dit niet tegengesproken wordt in de memorie van antwoord van de verwerende partij.

Dat bijgevolg, artikelen 57/7ter van de vreemdelingenwet en artikel 4 §5 van de Richtlijn Kwalificatie geschonden werden.”.

Beoordeling

7.1. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De schending van deze bepaling kan in beginsel niet dienstig worden aangevoerd in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen

immers zelf met volle rechtsmacht uitspraak heeft gedaan. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7.2. Artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83 luidt als volgt:

“Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”.

Deze bepaling is niet in het Belgische recht omgezet hoewel de daartoe vastgestelde termijn is verstreken. Zij is onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig, zodat zij rechtstreekse werking heeft en de verzoekers er zich op kunnen beroepen tegen de overheid.

Volgens de voormelde bepaling moet onder meer vast komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd opdat hem het voordeel van de twijfel kan worden gegund ondanks het ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van zijn verklaringen. In het bestreden arrest wordt echter op omstandig gemotiveerde wijze vastgesteld dat de verzoeker talrijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die de verzoekers geenszins kunnen verklaren of weerleggen en die dan ook afbreuk doen aan hun asielrelaas. Ook de vaststelling over verzoekers gebrekkige kennis van de werking van een bepaalde website keert zich volgens het bestreden arrest tegen de geloofwaardigheid van de verzoekers. Vervolgens worden een aantal andere vaagheden in de afgelegde verklaringen en nalatigheden aangehaald met als eindbesluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekers. Er is dus kennelijk niet voldaan aan de voorwaarden dat de verklaringen van de verzoekers samenhangend en aannemelijk zijn (artikel 4.5, c), van Richtlijn 2004/83) of dat hun verklaringen in grote

lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd (artikel 4.5, e) van die richtlijn). Daarom is geen sprake van een schending van artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

7.3. Wat de bewijswaarde betreft van de CEDOCA-informatie tegenover de stukken waarop de verzoekers zich beroepen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de beoordeling daarvan een feitenkwestie is, waarover de Raad van State zich als administratieve cassatierechter niet vermag uit te spreken.

Verder blijkt dat de CEDOCA-informatie deel uitmaakt van het administratief dossier en dat de aanvankelijk bestreden beslissingen er uitdrukkelijk naar verwijzen om te besluiten dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is. De verzoekers hebben kennis van die informatie kunnen nemen en er in hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle nuttig geachte verweermiddelen tegen kunnen laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door zelf relevante en overtuigende stukken met betrekking tot de veiligheidssituatie in het land van herkomst bij te brengen. Zij stellen derhalve ten onrechte dat zij geen mogelijkheid hebben gehad om aan te tonen hoe erg de veiligheidssituatie er is. De verzoekers tonen geen schending van het in de uiteenzetting van het middel aangehaalde recht op een eerlijke behandeling van hun zaak aan.

Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7.4. De verzoekers achten het tegenstrijdig dat in het bestreden arrest enerzijds wordt vastgesteld dat zij ter terechtzitting de originele stukken alsook vertalingen ervan hebben neergelegd en anderzijds dat die documenten niet in de taal van de rechtspleging zijn en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal.

Dit vormt geen tegenstrijdigheid, vermits uit het rechtsplegingsdossier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de stukken waarvan sprake in het Russisch zijn opgesteld en dat op de bijgevoegde vertalingen met een stempel staat vermeld: “Dit is geen officiële vertaling. Ceci n’est pas une traduction officielle”. Er zijn dus inderdaad originele stukken met een vertaling, doch geen voor eensluidend verklaarde

vertaling in de taal van de rechtspleging, het Nederlands, enkel een officieuze vertaling in het Frans.

Bovendien vermeldt artikel 4.5 van Richtlijn 2004/83, anders dan de verzoekers voorhouden, niet dat de geloofwaardigheid van bepaalde elementen van het relaas pas moet worden onderzocht indien de asielzoeker “een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of bewijzen”. Die bepaling bevat de voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat een verzoeker als geloofwaardig kan worden beschouwd en hem het voordeel van de twijfel kan worden gegeven ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal. De feitenrechter mag in ieder geval de geloofwaardigheid van het relaas beoordelen en hij beoordeelt daarbij ook soeverein de bewijswaarde van de neergelegde stukken.

Het tweede middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien september tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen